

og det syntes den paagældende Forstander var ikke noget at tale om. Og de 10 Slag havde dog trakteret denne Dreng saaledes, at baade Politiautoriteterne og andre fandt, det var en oprørende Maade, han var bleven behandlet paa. Jeg siger derfor, at naar Opdragelsen skal foregaa efter den Slags Regulativer, og de skulle overholdes i deres Enkeltheder, og man kan skyde sig ind under dem, saa blive de Folk ikke rigtig den Opgave voksne. Det er derfor min Henstilling til den højtærede Justitsminister, om han ikke alene vil undersøge det Forhold, som jeg her har nævnt — thi det er muligt, at den Mand ikke egner sig til den vigtige Plads —, men i det hele tage Spørgsmaalet om disse Opdragelsesanstalter op til Overvejelse. Jeg tror, vi bør søge at faa disse store Statsanstalter delte, saa at de ikke blive saa store som nu.

Jeg vil ligeledes gerne erfare Justitsministerens Stilling til Spørgsmaalet om Oprettelsen af Dagarbejdsskoler eller Fritidshjem. I Loven af 1905 om forsømte og forbrøderiske Børn bestemmes det i § 10, at Værgeraadene kunne anbringe Børn i saadanne Skoler, men det er jo ikke saa let en Sag at faa saadanne Skoler oprettede. Det er forbundet med betydelige Udgifter. I Lovens § 44 bestemmes, at Halvdelen af Udgiften ved Anbringelse af disse Børn i Dagarbejdsskoler udredes af Statskassen, den anden Halvdel af Opholdskommunen. Er det at forstaa saaledes, at hvis en Kommune ønsker at oprette en saadan Dagarbejdsskole, kan den paaregne, at Halvdelen af Udgiften ved Oprettelsen bliver udredet af Statskassen? Det fremgaar nemlig ikke klart af Loven, og man har vist ikke hidtil fra Statens Side ydet saadanne Tilskud, i hvert Fald savner jeg paa Finansloven en Bevilling dertil. Men jeg tror, det vilde være rigtigt at faa disse Dagarbejdsskoler oprettede; for Opdragelsen af Børn fra vanskelige Hjem, hvor Forældrene ikke egner sig til at tage sig af Børnene, eller hvor de maa passe deres Arbejde og overlade Børnene til sig selv, vilde det være af meget stor Betydning, om Staten vilde hjælpe Kommunerne til at oprette saadanne Dagarbejdsskoler eller Fritidshjem.

Paa § 26 findes under Justitsministeriet opført en Bevilling paa 2,500 Kr. som første Bidrag til en treaarig Bevilling til Silkeborg Badesanatorium. Jeg vil meget anbefale, at det Beløb bliver betydeligt forhøjet. Det har tidligere været 5,000 Kr. om Aaret. Nu nedbringer man det altsaa til Halvdelen. Det finder jeg ret umotiveret,

navnlig naar det af Anmærkningerne ses, at man egentlig skyder sig ind under en Sammenligning med, hvad noget lignende Anstalter faa, og at der derfor ikke kan blive mere til Silkeborg. Det kan jo godt være, at de noget lignende Anstalter ogsaa faa for lidt — det skal jeg ikke udtale mig om —, men jeg henstiller til Finansudvalget og den højtærede Minister at se med Velvillie paa denne Sag, saa at der under Finanslovsbehandlingen kunde komme Forslag om Bevillingens Forhøjelse, saa meget mere, som der slet ikke er Tale om, at den paagældende Anstalts Ejere faa noget som helst Udbytte. Det viser sig, at af de 431 Patienter, som i Tiden fra 1907—09 have besøgt Anstalten, have kun 137 været fuldt betalende, og hele Statskassens Bidrag er gaaet til Fripladser til fattige Patienter. Det bliver altsaa nærmest disse, det gaar ud over, hvis Staten nedbringer sit Tilskud.

Paa § 26 findes endvidere en Bevilling paa 2,500 Kr. som første Del af en toaarig Bevilling til Underretsdømmers Studierejser i Udlandet, og herom hedder det blandt andet i Anmærkningerne: „Da man maa finde god Føje til, at der ogsaa gives særlig kvalificerede Underretsdommere Lejlighed til ved Selysyn at gøre sig bekendt med Retsplejen i Udlandet paa Steder, hvor en Ordning af lignende Art som den ved Lov om Rettens Pleje fastsatte er gennemført, skal man herved stille Forslag om, at der i dette Øjemed i alt stilles 5,000 Kr. til Disposition, hvoraf Halvdelen eller 2,500 Kr. herved bringes i Forslag til Bevilling.“ Jeg er af Underretsdommere bleven gjort opmærksom paa, at man ikke fra alle Sider ser med særlig Velvillie paa denne Bevilling. Det forekommer mig ogsaa, den smager lidt for meget af det Drikkepengesystem, vi gerne skulle se at komme bort fra. Thi hjem er det, som skal bestemme, hvem der er særlig kvalificeret til at faa Andel i denne Rejseunderstøttelse? Det er Justitsministeren! Beløbet er i øvrigt saa ringe, at ikke ret mange Underretsdommere kunne komme i Betragtning, og hvem ved, om det særlig er de kvalificerede, der skulle se sig om. Maaske de mindre kvalificerede trængte endnu haardere til at komme ud og faa deres Kvalifikationer forbedrede. Der var derimod sikkert en anden Vej, ad hvilken man langt bedre kunde gavne det Formaale, man aabenbart har tilstræbt, nemlig det, at de kunde blive bekendte med den sikkert meget udviklede Retsorden, som forestaar ved Retsreformen, f. Eks. paa